

En betraktelse av läkaren Gunnar Olofsson.

I dagarna passerades ytterligare en sorglig gräns i den tragiska konflikten i Mellanöstern, när nu fler palestinier har dödats i Gaza sedan "vapenvilan" inleddes i höstas än de israeler som förlorade livet i den Hamas-ledda attacken mot södra Israel i oktober 2023 - "det värsta massmordet på judar sedan Förintelsen".

Men till skillnad från 7 oktober-attacken, som vi hela tiden påminns om - där den israeliska krigsmakten dessutom av allt att döma stod för en stor del av dödandet - väcker lika många dödade palestinier inte samma upprördhet bland våra politiker och media. Inga krav på rättvisa, inga sanktioner, ingenting.
Hur hamnade vi här?

Enligt den så kallade "Trump-planen" skall fred i Gaza uppnås genom att Hamas "avväpnas" och Israel lämnar Gaza. Men medan palestinierna redan slutat angripa israelerna och förklarat sig villiga att underställa sina vapen en civil administration, fortsätter Israel att ockupera allt större del av Gaza - i nuläget runt 70%! - fortsätter dödandet och vägrar att ens backa till sin egen "gula linje" med fortsatt ockupation av halva området. Hos oss i Väst, inklusive Sverige, ser man dock - till skillnad från i fallet Ukraina - de ockuperade som problemet, och fortsätter sitt vapenstöd till ockupationsmakten
Hur hamnade vi här?

På det ockuperade Västbanken ökar attackerna från israeliska så kallade "bosättare", understödda av Israels armé, mot palestinska samhällen. Även här har snart lika många palestinier dödats som i Israel 7 oktober 2023. Många fler har fördrivits. I vårt land talar man nu om något tusental "våldsamma" bosättare som problemet - till skillnad från de runt 700.000 "snälla"? - och vill införa sanktioner mot en handfull (!). Ingen påpekar längre att alla israeliska bosättningar på Västbanken är olagliga och att bosättarna, våldsamma eller inte, måste bort.
Hur hamnade vi här?

I Sverige har, enligt en färsk SOM-undersökning, hundratusentals svenskar de senaste tre åren deltagit i demonstrationer mot de israeliska massakrerna i Gaza. Ändå skildras demonstrationerna i media genomgående som extrema, våldsamma och antisemitiska, och om man bland 10.000 deltagare i ett tåg hittar en enda Hamas-flagga är det den som får all uppmärksamhet. Man fingranskar varje slagord för att finna "tecken" på antisemitism och när en skylt lik den vid ingången till Auschwitz, men med texten "Gaza", beslagtogs av polisen - något man för övrigt fick bakläxa på - förklarade ledarskribenter och politiker unisont att allt demonstrerande går ut på att sprida judehat och förringa / försvara Förintelsen. Inte att uppmärksamma folkmordet i Palestina.
Hur hamnade vi här?

Nyligen uppmärksammade de mediala "granskarna" att det bland många brev som medlemmar i Vänsterpartiet skickat till palestinier i israeliska fångelser kan finnas något som gått till en fånge som verkligen begått allvarliga brott som mord på civila. Vänsterpartiet har i vanlig ordning vikit ner sig och slutat skriva brev till fångarna - också till de över 9.000 fängslade som inte gjort annat än att stå upp mot ockupationen - som nu blir utan sin uppmuntran. Som grädde på moset har svenska politiker dessutom besökt Israel för att på plats betyga de israeliska massmördarna sin aktning. Utan större palavrer i media.

Hur hamnade vi här?

Att motstånd mot ockupationen av Israel kallas terrorism är ingen nyhet, men att många - även barn - spärrats in utan vare sig rättegång eller dom, borde bekymra. Tilltron till det israeliska rättssystemet - där såväl vuxna palestinier som barn lagförs i militärdomstolar, där andelen fällande domar är nära 100%, och ingen möjlighet finns i praktiken att överklaga - är bland våra politiker och skribenter i bästa fall rörande naiv - i annat fall något mycket värre.

Hur kan det vara så att man i vårt land under ett pågående folkmord, som de senaste tre åren berövat över 73.000 människor, varav minst 21.000 barn, livet - det värsta massmordet på palestinier sedan Israels tillblivelse! - fortsätter att diskutera de drabbades skuld i stället för förövarnas, och att tid och kraft läggs ner på att kritisera de som protesterar i stället för att bilda opinion för att få stopp på mordandet? Har våra politiker helt tappat sin moral och journalisterna förmågan att klara sitt jobb?

Hur har vi i så fall egentligen hamnat här?